

Prædiken til 3. søndag i fasten

Joh. 8, 42-51

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde til dem: »Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig, for det er fra Gud, jeg er udgået og kommet. Jeg er ikke kommet af mig selv, men det er ham, der har udsendt mig. Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan høre mit ord. I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. Når han farer med løgn, taler han ud fra sig selv; for løgner er han og fader til løgneren. Men jeg siger sandheden, derfor tror I mig ikke. Hvem af jer kan påvise nogen synd hos mig? Når jeg siger sandheden, hvorfor tror I mig da ikke? Den, der er af Gud, hører Guds ord; men I hører ikke, fordi I ikke er af Gud.« Jøderne sagde til ham: »Har vi ikke ret i at sige, at du er en samaritaner og besat af en dæmon?« Jesus svarede: »Jeg er ikke besat af en dæmon, jeg ærer derimod min fader, men I vanærer mig. Jeg søger ikke min egen ære; der er en, der søger den, og han dømmes. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden.« Johanne-evangeliet 8,42-51

Nogle gange luller vi os selv i søvn med Jesus-pladder.

Jesus bliver til eksponenten for overbærenhed og altfavnende tolerance. Og Jesus bliver bærer af et hyggehumanistisk budskab om at ”vi skal jo være her alle sammen”, ”forskellighed er en styrke” og andet af samme skuffe. Så det kan nok være morgenkryderen, kommer på tværs i dag. Her møder vi den hidsige Jesus, den vrede, skarpe Jesus, der sætter skel. For eller imod.

Et kendt og elsket billede af Jesus er Thorvaldsens Kristus-figur, der står bag alteret i Københavns Domkirke. Mild og blid ser han ud med sørgmodige øjne og kærlige arme, der åbner sig ømt op for alle mennesker. Det er ikke en stereotyp. Sådan er han, Jesus Kristus. Han er kærligheden selv i sit væsen, og solidarisk med alle lidende og imødekommende og kærlig over for selv de værste slyngler, ja overfor sine fjender.

Men Jesus har mange ansigter, for kærligheden har mange ansigter. Kærligheden er ikke kun mild og blid, men kan også være rasende, voldsom og intens – som i dag. Jesus var ikke mild og blid hele tiden, han var også rasende, provokerende og hård over for folk der modsagde ham eller handlede

ukærligt over for andre. Kærlighed er ikke blidhed og ømhed og tolerance hele tiden. Kærligheden kan også slå gnister, forsvare den elskede med enorm ildhu. Kærlighed kan også gøre vanvittigt ondt, hvis den ikke er gengældt, eller hvis den man elsker, sviner en til eller svigter en på det groveste. Kærlighed kan også indeholde sorg og gråd. Man græder fordi man elsker, og fordi man har mistet en man elskede.

Så vi ved fra vore egne liv, at kærlighed ikke kun har noget med blidhed at gøre. Sådan også med Jesu fuldkomne kærlighed. Han elskede alle de mennesker han mødte, også dem, han taler med i dagens tekst, men han er ikke blid og øm over for alle. Nej, i dag møder vi den vrede Jesus. Vreden kommer til udtryk i de hårde ord og barske udsagn til folkene: "I har Djævelen til far, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster". Jesus sætter hårdt mod hårdt i en diskussion, hvor hans jødiske landsmænd kalder ham for samaritaner og dæmonbesat.

Diskussionen tager sit udspring i, at Jesus omtaler sig selv som den, der kan lære dem sandheden at kende og den, der kan gøre dem frie. De provokerer jøderne, der ellers lige var kommet til tro på Jesus, dvs. i denne sammenhæng har de sandsynligvis anset ham for at være en vis profet. De har ikke behov for at blive frie eller høre sandheden, for den har de da! "Hvorfor få noget man har?" indvender de. De tror jo da på Gud, og er medlemmer af Guds udvalgte folk, og er Guds børn. Så skal han ikke komme og sige at han kan gøre dem frie og give dem sandheden - som om de ikke havde det i forvejen! *Fri os fra at blive frie, vi har det fint, som vi har det.*

Da er det at Jesus siger: *Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig, for det er fra Gud, jeg er udgået og kommet.* Her knytter han forholdet til Gud uløseligt tæt til forholdet til sig selv. Som han siger et andet sted i Johannes-evangeliet: *Jeg er vejen og sandheden og livet, ingen kommer til faderen uden ved mig* (Joh. 14,6) Ingen kommer til Gud uden om Jesus. Siger man fra over for Jesus, siger man fra over for Gud. Man kan ikke tage den ene uden at tage den anden.

Hvis ikke man ved, hvem Jesus er, ved man ikke, hvem Gud er. Kristendommen står og falder med, at vi bekender Jesus som Guds søn og verdens frelser. Det er Jesu provokerende påstand, at det er i ham, vi møder Gud. Jesus siger ikke: "Det var bare, det jeg ville sige, så må I jo tro på mig, hvis I vil, eller hvis I føler for det". Nej, Jesus sætter et frontalangreb ind på tvivlen og skeptisismen. Han siger "Hvis jeg er sandheden og I ikke tror mig, lever I på en løgn". Jesus sætter skel. Der er forskel på lys og mørke, forskel på godt og ondt, forskel på løgn og sandhed, forskel på kærlighed og ligegyldighed; forskel på Gud og Djævelen. Det hele er ikke lige meget. Forholdet til Jesus er altafgørende. Jesus vil, at vi skal holde os til lyset, til det gode, til sandheden, til kærligheden, til Gud, til ham selv. Men det ville de jøder, der ellers fandt ham interessant, ikke. Vil vi det? Vil vi lægge alt i Guds hånd, og slippe tøjlerne helt?

Vil vi acceptere, at vi ikke er frie, førend Gud har gjort os frie? Vil vi indse at af os selv, kan vi ikke elske og handle rigtigt, og at vi derfor lever i total afhængighed af Guds kærlighed og tilgivelse? Vil vi vide af, at vore egne livsprojekter er en løgn, og at sandheden om os og vores liv findes i Jesu

budskab om synd, dom og nåde? At leve her i selverkendelse, ydmyghed og gudhengivenhed er svært for os selvstændige nutidsmennesker. Oftest vil vi ikke vide af at være Guds små børn, sådan for alvor. Men hvis vi vil skabe vores egen tilværelse og være herrer i eget hus og kun have os selv at takke for, så lever vi på en løgn og vil ikke vide af sandheden. Sandheden er, at vi har brug for Guds kærlighed og tilgivelse. Vi kan ikke leve uden at være i hans gode hænder. At vi kan selv er en løgn, en dæmonisk løgn, som lokker os til at kredse om os selv.

Jesu dundertale er talt af kærlighed. Han vil kalde os ud af vores selvoptagethed og vores ønske om selvstændighed og uafhængighed, og få os til at indse, at det er ved at holde os til Gud og lægge alt i hans hænder, at vi er hvor vi skal være. Jesus er vred. Vred fordi løgneren gøres til sandhed og sandheden dæmoniseres. Der er forskel!

Jesus har mange ansigter: blid, vred, provokerende, sørgmodig, smilende, overbærende, opmuntrende, trøstende, rasende. Vi har brug for alle ansigter i vores liv. Vi må dømmes af ham. Se vores liv med al dens selviscenesættelse og egoisme og hårdhed i lyset af Guds kærlighed. Der dømmes vi. Men I ly af Jesus indebærer dommen frikendelsen – ikke fordi vores liv blåstemles af Gud, men fordi Jesus gør os fri ved at tage vores skyld og sorg og død på sig. Deri er friheden – friheden til at kunne se sig selv og andre i øjnene – ikke fordi man selv er fantastisk, men fordi Jesus elsker os på trods.

En frihed der gør, at vi ikke behøver at klamre os til at være fejlfri eller perfekte. I

ly af Jesus må vi frejdigt leve med at vi IKKE er perfekte, og at vi konstant har brug for ham.

Det er i den tro Jesus vil at vi skal leve – i troen på, at det er ham, der er vores redning. Hos ham er vi, hvor vi skal være.

Amen

Jens Carl Moesgård Nielsen
Herning Kirke.

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 336: Vor Gud han er så fast en borg

Nr. 632: Stå fast min sjæl

Nr. 481: Løgnens Fader vi forsage

Nr. 645(a): Stille er min sjæl til Gud

Nr. 217: Min Jesus lad mit hjerte få

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk